

Машината, съ която черпѣли вода отъ рудника, не работѣла добре. Рудникътъ се пълнѣлъ постоянно, та мжчно се работѣло. Инженеритѣ се съветвали и мжчели да поправятъ машината, но не могли. Директорътъ се решилъ да повика надзирателя-самоукъ, Стефенсонъ. Той се заловилъ и поправилъ машината.

За това Стефенсонъ билъ богато възнаграденъ. Чакъ сега той се заловилъ да направи отъ своята нѣкогашна играчка локомотивъ, който да се кара съ пара, та съ него да се превозватъ вжглищата по-лесно. И успѣлъ!

Следъ време Стефенсонъ е билъ поканенъ да построи първата желѣзопжтна линия, дълга 13 километра. Тя водѣла само до пристанището.

Проститѣ хора, като гледали, какъ локомотива, каранъ отъ парата, се движи самъ, безъ коне и волове, се бояли отъ него като отъ дяволъ.

Предложили на Стефенсона да построи по-дълга линия, която да пренася стоки до единъ голѣмъ градъ. Всичко се настроило противъ него. Инженеритѣ го обявили за лудъ. Търговцитѣ се бояли за търговията си, а селянитѣ — за нивитѣ и ливадитѣ, презъ които трѣбвало да мине новиятъ желѣзенъ пжтъ. Почнали да нападатъ работниците, дори да стрелятъ по тѣхъ.

Ала, въпрѣки всички прѣчки, упоритиятъ и разуменъ Стефенсонъ сполучилъ да построи линията, и желѣзницата тръгнала.

Едва сега вече разбрали ползата отъ влака.

Стефенсонъ станалъ най-прочутиятъ човѣкъ въ Англия, забогатѣлъ и се оттеглилъ на почивка, въ чифлика, който си купилъ. Но тука пжкъ се заловилъ съ друга работа: откривалъ и подържалъ училища за беднитѣ деца, приюти за старци, създавалъ благотворителни дружества.

Когато умрѣлъ, цѣла Англия оплакала самоука — механикъ, Георгъ Стефенсонъ, който тѣй много е заслужилъ на човѣчеството.

При настоящата книжка е приложена картината „Чакать татка си“.

Редактори: Ст. Чилингировъ, Д. Чолаковъ и Хр. Спасовски.

Годишенъ абонаментъ 40 лева.

АДРЕСЪ: редакция „Детски Свѣтъ“ — София, Подуене, ул. „Буная“ № 16.
